

eknizky.sk

MARÍNA

Andrej
Sládkovič

MARÍNA

ANDREJ SLÁDKOVIČ

eknizky.sk

Marína by Andrej Sládkovič is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

1

Ja sladké túžby, túžby po kráse spievam peknotou nadšený, a v tomto duše mojej ohlase svet moj je celý zavrený; z výsosti Tatier ona mi svieti, ona mi z ohňov nebeských letí, ona mi svety pohýna; ona mi kýva zo sto životov:

No centrom, živlom, nebom, jednotou krás mojich moja Marína!

2

Ako vy, Tatry, keď oblak zlatý

na hory svoje hodíte:

tak ona duchom svojím mi šatí
tône života úsvite.

Ako vy tamhor', božie plamene, svetiel ste žriedla, fagle, korene: ona blesk myšlienky mojej! – Ako vy, večné svetov zákony, harmonij božích čarovné tony: tak tá mne os, zenit, kolej!

3

Jestli sa city moje rozlejú po srdciach v Tatrách

žijúcich; jestli ohlasy moje zavejú kradmo do časov budúcich:

rodáci mojej duše, krajiny! objímte obraz mojej Maríny ľúbosťou svätých predmetov; toho, čo spieva krásy dejiny, nejali Lady rozmaríny, on ľúbi ľúbosť všesvetov.

4

Krása je modla, ktorú rád vzýva sám ten, čo tvorí čudesá, na ňu sa s bradou odvislou díva rab z divých brehov Gangesa:

Tam sa ti zjaví v Madony zrakoch, tam v rozváľaných nehom oblakoch, tam ti znie v Záboja spevoch, tam ti ju stvorí dlátko Canovy, tam blýska z hrsti Paromovi, tam búri v morských výlevoch!

5

Nespievaj potom krásy velebu, keď sa raz ku nej rozzenies, zapri najvySSiu srdca potrebu, so svetom svojim skamenies! SkamenieS? Ba nie! keď anjel devy nezdúchne z teba zemskejši plevy, čo vzývaS nad okruch chleba! – Nie! keď ťa sláva tá neočarí, čo svitá z mojej Maríny tvári: ZnivočíS aj svet aj seba!

6

Ohlasov týchto zvon neodkliaty zo slona tvorí komára, hlasov mohutných ohlas až piaty, žobrák na prahu mocnára!

Ako keď vetrík v hradbách Devína v šume slabučkom deje spomína, ktoré má hromom hrmievať: tak spevy tieto boja sa sveta, že im svedomie slabé rozmetá, ale – nemožno nespievať!

7

Z oblakov? Z veže zvoní hodina:

Čo zvoní? Nie pohrab smutný?

Čo zvoní? Či k poctám Hospodina?

Čo zvoní? Požiar ukrutný? – Čas zvoní? Volá bližšie deň súdny, v ktorom zanikne svet svetov bludný. – Nuž zvoň! až hlas tvoj pokonný zabije sa v bralách večnosti, a v hlasoch mrúcich konečnosti časov na pohrab zazvoní! –

8

Dolinou tmavou pokoj si chodí; pokoj smrť je,

tma smrti stín: Príroda spí, nehom sa brodí duch,
blahého života syn:

Večerná, smutná hodina zvoní, a dieťa hodín
v spánok sa kloní, ale večný nemretia syn z očí
smrteľných spanie vyháňa, a vo večného zorách
svitania lieta svätým poľom vidín. –

9

Tajdite, noci! svet mi odstrite, svet môj jasný
haní mraky!

Slzu ostatnú bárs vycedíte, slepé ste vy, moje
zraky! – Čo tie tmy kryjú? Tône osudov; čo tajné
zrakom, Rodina bludov; no, ležte! Nad vás vysoko,
v svetlá tie svetiel, bleskov zákony, a nad
prírody mŕtvej opony vzlietlo duše mojej oko! –

10

Nestojte, nohy! choďte horami v ľúbosti
géniov snemy!

Aj nocou rád bych byť medzi vami, hory Sitna,
tak milé mi! – Nechcú ísť nohy – tá tma ich spína?
No, veď nohy sú zeme rodina:

Nuž stojte, kostí nosidlá!

Ale ty, posol mladistvej duši, let tvoj závoje
mrakov rozruší, srdce, ty choď, ty máš krídla!

11

prsmi mojmi znejú tisiny večerné v súzvukoch
tajných, v súzvukoch tajných znejú hodiny ľúbosti
tých nebodajných:

Ale žiaľ, podlosť zvon sveta bije v tie nebies
ihry a harmónie: tak uspi ma, ty noc divá!

Veď je to kliatba ľudskej záhuby, že mámenie
a zem svoju ľúbi: nech cit nebo aspoň sníva! –

12

Keď zvona hlasy z veže scendžali,

dolinu tichosť obstála, svetlá nebeské hrať sa začali,
príroda celá zaspala: a duši peknej pokoj sa zjavil,
že čas mohutný hrmot zastavil podlostí ľudských
rozbvoja.

Ale ľudských je osud to duší, že šťastie samo
seba sa ruší a niet v pokoji pokoja. –

13

Zakvitlé víby milo dýchajú vône večernej
čerstvoty, blízke obloky dnu ich volajú do devy
peknej samoty;

tam ona stojí nad tichou strunou, hľadá do
svetlých nebies čalúnov cez biele okna záclony:

Vtom pekné údy k sedadlu skloní, ľúbezná
struna čisto zazvoní, hlas jej sa hne medzi tóny:

14

„Tam nad Sitnom hviezda letí, na krídlach sa
nesie zlatých; neleť v kraje zemských detí, sestra, zo
zařírov svätých!

Zlúpi ťa svet z tých bohatých bleskov tvojej
vyššej slávy, v prachoch svojich černošatých
nebeský tvoj cit zablávi!“

15

„Spalo dievča, sladko spalo, nevinnosť ho
kolísala, spalo ešte keď aj vstalo, noc mu vo snách
žitia dala: Spala deva, spala málo, obraz jeden ju
zobudil, srdce v túžbach zaplakalo, cit sa do nej
cudzí vlúdil.“

16

„Jak vy, moje milé kvety,
 jak vy deň a noc som žila, jak vy neznala som
 svety, jak vy pre nič netúžila! – Ruža, tys‘ sa rosou
 zmyla, že ti slnce tôňa cloní: túžba cit môj zaclonila,
 preto zrak môj slzy roní.“

17

„Slzy roní, lež nie zato, dušu túžba že zajala; –
 oči moje, moje zlato za sväté bych túžby dala: Oko
 slzou je zaliato, že tu láska času slúži;
 preto plačem, že zem táto túži len – túži a –
 túži!“

18

Súzvuky pozdné ešte šumeli svetlom
 priestrannej svetlici, okrúhlejšej dlane prsty zastreli
 ružovú ľúbosť na líci:

A starostlivá, biela pravica zbehne náhlivo z
 vábneho líca ta, kde si srdce ustalo, a s podivením
 ruka cítila, že šumná deva srdce stratila, a cudzie
 tam sa hýbalo.

19

A ruka pravá bystro hovorí:

V žilách som tvojich zbadala, že srdce druhé
tuto si dvorí:

Ja som ti právo to dala? – A srdce: Nevieš,
priateľka milá, že pani tvoja mi dovolila v susedstve
tvojom prebývať? – Ale vieš ty to, srdce neznané,
že komu panej srdce je dané, ten mňa si tiež má
dobývať.

20

A srdce zase: Nie tak, premilá!

Priateľstvo tys' mi povinná; za paniu teba
nepostavila nad srdcom šumná Marína: Pozdraviť
ti ma ona vo troje, a nie takéto hádky, rozbroje
so mnou začínať kázala. – Ruka začúchla, pravdu
uznala, večnú mu vernosť zaprisahala a vrúcne srdce
objala. –

21

Ihla, uvoľň havranie vlasy, striebrom neviaž
ich voľný let; Reťaz zlatá, zamračila si ľalij hrdla
snehový kvet;

diamant prsta, načo ty svietiš, kde svet iskier
oko tvorí? – Granát chladný, čo k prsiam letíš, kde

posvätný plameň horí? – Náramnice, putá zlaté,
budte z pekných ramien sňaté!

22

Ihla, zostaň pamiatka milá
ostrej lásky, čo ma ranila;
reťaz, viaž tie hrdla ctnoty,
ty zlatý obraz jednoty;
diamant, keď noc v svety kročí,
ty svieť mi miesto jej oči;
ty studený granát, ochladzuj tie hnevy, čo
proti mne horia v ňadrách drahej devy; náramnice
zlaté, načo by vás sňala, keď slobodu svoju otrokovi
dala! –

23

Ty noc vážna, ty noc tichá, kráľovná ty
nebeských snov!

Ty čuješ, keď slávik vzdychá žalobný žiaľ
svojich tónov:

Daj mi byť snom, čo raje tvorí, byť pokojom,
čo strasti borí, keď tieň tvoj svety otočí!

Tam sa k duši jej nachýlim, k tým krajinám
srdca milým, keď zastrie blesk hviezdnych očí!

A keď zas svetlo rannej zory osvieti tvár tú nebeskú,
ja tam budem, kde lúbosť horí v hviezdnych očí
jasnom blesku. A potom zlietnem útlým letom k
ľaliových ňadier svetom, spočiniem na ich dolinách
a hľadiet' chcem na tie kryštaly, čo v bleskoch
zlatých pozostali

na hviezdnych očí výšinách. –

25

zápas s mračnami nočnými; uz veštcí z pántov
kričia o rane hrdlami aj storakými:

Ja vstanem: – záhradka malá,
aby mi vôní čerstvých podala,
vábivo na mňa volala;

tam stanem, zrak na východ obrátim –

Ah, čo? príroda s zorením zlatým
do jej obloka zastala!

26

Ci si premniem, bližšie priročí, a čo sa
zrakom zjavilo?

To dievča proti obloku zočím, kde pekné údy
zložilo:

Hlava jej mäkkej na rúčke leží, od prs
čarovných v záhyboch beží šata jak obnovec biela:
a nad ňou vidím, ako na stráži, chvieť sa v slnečnom
oslavy kráži z krás jej vstalého anjela!

27

„Ustúp!“ on hlasom hromu ma bije,
„jak smieš sa blížiť ku kráse,
keď ona v chvíľkach tajomných žije
len sebe, v pokoja čase? –

Sám ja mám právo v čas tento sladký
dívať sa na tvár panenskej matky,
keď dýcha si v snách zavitá!“

Odpusť, ja nechcem právo pokoja rušiť, bárs
ona priateľka moja – ale mne z tváre jej svitá. –

28

Ustúpim; ale pamiatka moja naveky si to
spomína, aký je vo tmách anjel pokoja, aká je vo
snách Marína:

Očiam som vlastným nedal verenia, či blud to,
či zveličenia sklá mi kto na nos pripína? – Sláva

cheruba tak ju obstala, že sa po tvári rozoznať dala
mladá dráženiec rodina.

29

Pavučinky sa štyri vykradli spod snežnej čipky na
čelo, dve z týchto vlákien ústa obsadli, dvojce z nich
k hrdlu zletelo:

Kto by pomyslel, že bôžik lásky sem i tam tieto
hodvábne vlásky po poli krásy rozkládol? – On ti
ich zväbil z výšin ich vlasti a po nich z ňadier ku
žriedlam slasti znachor ten sa ti vypriadol! –

30

A po jej líci, čo za zlé malo

tomu, čo sultánsky si driemalo
na mäkkých ruky perinách –
po líca toho ružovom sádku
blesky zôr ranných lietali;
akoby deti v Sitna dolinách
v zháňaní bystrom, v líp starých chládku

o drevenú blšku sa hrali:
 lebo jak šarvanci, keď pásajú voly,
 za letačkou jastria v zakvitnutom poli.

31

Jak by siroty v žiaľoch plakali kvety na hrobe
 otcovom: tak pod jej čelom dva riadky stáli vlásokov
 v odeve smútkovom. –

Čože tie smútia? Hádám závidia tým dlhým,
 ktoré vylíhať vidia najkrajším okolím tela? – Ach,
 nie! Radosti noc im pokradla, keď jej oči, im milé
 zrkadlá, ich túžbam napriek zastrela.

32

A ich sa žiaľom ako posmieval úsmech – kto
 mu vie príčinu? Hádám satirkou vo snách previeval
 kús pošvábenú dievčinu; alebo spiacim citom
 ho tajný kýs' pohľad v pekné l'úbosti krajiny na rty
 ružové vylúдил:

Dosť na tom, do snov márnivých kraja,
 chudák, nevediac cestu do raja, úsmešok tento
 zablúдил.

33

Oj, mocná si ty, moja predrahá, aj v slabých chvíľkach polžitia!

A krásy tieto kto popremáha, keď celým životom schytia?

Ale hádku mi sama vysvetli: čo za zázraky v tebe sa stretli? –

34

spíš aj vo dne v očiach jasnosti?

Či nespíš očma v tmách zavrenýma?

Či nespíš, keď ťa sníček objíma?

Či spíš sen večný mladosti? –

Odstri už raz, odstri, Marína, ňadier milých tajomný chrám! – Mramorná socha sa pohýna, keď toľkým k nej hlasom volám! Ale, čo div? či hviezdy krásu slabučkový šum zemskeho hlasu na púšť sveta dol uprosí?

Ale vyznaj, či blesk zornici smrtnú bledosť na ruže líci slzou lásky neprosí? –

35

Víchrice strašné sa rozlietli

nad mladistvým nebom mojím; so snom sa zraky

moje stretli, zdúchli svetlá bránam svojim; a pred oči nespiačich citov, s podobou strašnou, nezakrytou obrazy divé zastali:

Vtom duch nádeje krásnej sa zjaví v anjelskom svetle tvojej postavy – a šelmy hroziť prestali.

36

Čo je nádeja? Blesk mámivý, nešťastných dňov neverný syn, nepriateľ biednych milostivý, šťastných hodín ďaleký stín:

On túžbu, matku vlastnú, zbije, kolísku v srdci si rozvije, a v srdci aj hrob si vyryje, v plameni vlastnom potom zhorí – hradby pekla síce zborí, ale nebo neotvorí. –

37

Vytrhni obraz môj z pamäti, zdus každé ľúbosti hnutie, roztrhaj mojich citov kvety, hod' v najhlbšie zabudnutie, aj spevov týchto bledé stíny zruš, drahá! – ale cherubíni nevyrvú z duše teba mi!

A čo bys' svetmi zutekala, čo bys' za svety mňa zahнала, všade stanú lásky chrámy!

38

Marína moja! sveta búrov duch môj tichý sa

nebojí, vulkánskych sa neľakne kúrov, nezľakne krvavej zbroji, svedomie čisté svetov plameň – čaká pokojne v ten hromov deň, pokoj môj v hrobe nezhyne:

No môžu strhnúť svet môj celý jedného slova hrozné strely, slova toho z úst tvojich: „Nie!“

39

Srdce tvrdé pokojne hľadá na rozmliaždený päťou kvet, v duši divej sa neusadí citov nežných milostný svet: Ale ty, drahá, kvet dobroty, mohla bys' vidieť trápnej psoty v horkých slzách spálenú tvár? Mohla bys' podať duši vernej naplnený otravy čiernej rozlúčenia strašný pohár? –

40

„Nie!“ Ha, milostný tento hlas

zamkýna žiaľ v pekla hroby, a vedie búrku života nás v blažené života doby!

Nie, neustúpi lásky sila lichotným sveta nádejam!

Nie, čo by zem sa v priepasť skryla, nezvráti svet ľúbosti nám:

Nie, nič mi zloba neškodila, keď teba, drahá, teba mám!

41

Možno mi tvojich úst sa odrieknuť, možno mi ruky nedostať, možno mi v diaľky žiaľne utieknuť, možno mi nemilým ostať,

možno mi ústam smädcom umierat, možno mi žialiť v samote, možno mi život v púšťach zavierať, možno mi nežiť v živote, možno mi seba samého zhubiť: – nemožno mi ťa neľúbiť! –

42

Verte mi, verte, krajanania moji, vy, žitia môjho priatelia!

Pravda je, v mojich slovách čo stojí, verní sa večne o pravdu delia: Báječným tváram mojich výrazov, zázračným farbám mojich obrazov vieru nedajte udusiť;

v božských kolískach divy sa rodia, božkosť nám ony z neba privodia: uverte, keď chcete skúsiť!

–

43

V krajoch velebných slovo božskosti v jednej výšine sa javí, v podobe tejto hlasy veľkosti poddaným dolinám vraví:

Beda, kto v mori vidí len vodu, kto nepočuje nemú prírodu, kto v skalách vidí len skaly! – Zázrak je nemú počuť prírodu? – Dost' ráz ste sa vy, myšlienky rodu, slepými zrakmi dívali! –

44

V krajoch velebných slovo božskosti v jednej výšine javí, v podobe tejto hlasy veľkosti poddaným dolinám vraví:

Výšavu túto ozrutné bralá – kto zná, kde moc tie masy nabrala – ako balvany obstali; a hrôzy tých skál s ich strašnou nocou od dávnych našich praprapraotcov priezvisko Sitna dostali.

45

Bol ten vrch kedys' peklom, či sitnom

bludným pohanským rodinám, teraz, v století hladnom a sýtnom, ničím je svojim dolinám.

Čas ešte príde, kde dušiam zemským Sitno sa stane vrchom diabelským a krvou čiernou sa spení; čas ešte príde, ze dušiam svätým Sitno sa stane hradom odkliatym a meno v „Nebo“ premení!

46

Teutónska závisť, blud krivooký Sitnu česť jeho odobral, vrch neďaleký, bárs aj vysoký, meno „Paradís“ vyZobral:

No na vrch tento, na vrch severa, modliť sa chodí nábožná viera, za vrch ten prosiť hnev boží; severné vetry večne doň dujú, odniesť ho na juh sa usilujú; viera tie hory preloží! –

47

A slávy tejto už okamženia
nadšenosť moja videla,
keď ľúbosť moja – moje túženia –
na hory Sitna letela;
letela, stála; do milých krajov,
do mesta, záhrad, do lúk, do hájov
s dvojakou túžbou hľadela:

Hľadela, k skalám vrátila zraky, tu nesmrtného ducha – zázraky! v podobe obra zazrela.

48

Ani neverím, musí byť ona kňaznou tých vyšších bytostí, ktoré nám tajná kryje opona v prijasných svetlách večnosti:

Lebo tak mi je pri nej bezmiestno, hneď nebosladko, hneď zas bolestno, nemožno na ňu sa dívať! každú myšlienku v anjela mení! a sám som ešte nezjednotený, či ju mám lubit, či vzývať? –

49

A duch ten stojí, na mňa sa díva, ja stojím, hľadím na neho:

Ale on nebol, jak zlý duch býva, moc mal on čohos' milého:

Kto si? Mňa ľúbosť tvoja zrodila a krása mi za dojku slúžila, veky ma k zrade nepohli. – Skríknem: Bohyňa si ty vernosti! – Nôh mojich divom prejaté kosti nevdojak k prachu sa zohli.

50

Tak duše vlastnej velebím dcéru,

zrazu svet zmizne okolo – zrazu zas svitne – kto

mi dá vieru? Skál Sitna tam už nebolo! Pohronské nivy sa usmievali očiam hladovým, tieto hľadali, kde sa bohyňa podela? – Vtom sa zas ona dôstojne zjaví, zázračnej knihu mi veličavy na kvetnú dlažbu prestrela.

51

Prestrela, potom pri mne zastala, neišla slová hovoriť:

Tvár moja bytnosť túto vzývala, ruka šla knihu otvoriť. –

Čo je to? Či al-korán Arabov, či svet magický snád' Barkochabov, či deje svetovíťazov?

Rozhodím ťažké, zlaté zápony, a krdel' sa mi pekných odcloní rafaelovských obrazov!

52

Odhalím prvý. Kde nápis? Žiadny! Ah, aká driečna mladucha! Jahody zbiera, trhá kvet vнадný – škoda, že tôňa bez ducha!

Ona si sedí, zobká jahody, do vienkov viaže kvetov slobody, na rtoch nevinné tíšiny:

Bez ducha? Pozri pekný mier čela, zornicou peknou tichosť vyzrela – Ona? – ani tieň Maríny!

53

Preč! odstriem druhý. – Oj, si velebný, oceán
v svätej tisine!

Jak sa uzerá breh ten malebný v mohutnej
tvojej hladine!

Rukami diaľku objíma mora na brehu socha
z bielo-mramora: Socha? Nie, nadšená deva! – Ba
anjel letkom prachu sa tknúci, oči, blesk, ústa,
plameň horúci – Oj, krajšie ona túžieva!

54

Tretí. To Vlasta v hradbách Devína? Srdením líca
jej horia, kušu si tuho, hnevno napína, už zraky jej
strašne moria!

Jastrabie oči za chlapmi letia – ľúbosťou? –
pomstou ony sa svietia a sypú blesky záhuby. – To
je Xantipa! – Ale Marína strašnejšie hrôzy v hneve
odpína, lebo vo hneve – neľúbi.

55

Čo ďalej? – Biele vy houbinky,

jak sa ľúbezne ihráte a nad záhradkou švárnej dievčinky z očí v oči hrkútate!

Červenou nôžkou párik sa hladí, pyštek sa druhým pyštekom sladí, krídelká snežné žartujú:

Ona sa na ne s úsmechom díva, zdá sa, že z úst jej hlas sa ozýva: Chudiatka, sprosté milujú! –

56

Potom? – Ach, to je Petra svätyňa v ohradách rimanskej slávy, veľkosť sa v tých stenách vypína, mramorné vravia postavy!

Tam pre najvacšim posvätným stolom, okom letiaca k nebeským pólom, klačí nadšena dievčina a na jej čele svätosti dúha – Ona sa modlí? – ona sa rúha, keď kl'akne zbožna Marína!

57

Čo tie obrazy, mati vernosti, povedz, čo tie znamenajú?

Či azda mojej drahej peknosti odbleskom akýms' byť majú? Maliaru biedny! zmrhal si stíny, zmrhal si pracne svoje hodiny a chybel's' krásy krajiny! –

Tys' chcel ustáliť let ideálu, vystaviť chcel si
Maríny chválu, a máš satiru Maríny! –

58

Hrdá je ona. Holomok podlý, beda ti v krásnej
blízkosti!

V zraky si ona hromy vymodlí, v postavu
hrozby prísnosti; na tvár jej jasné svedomie vzletí,
z čela jej svätosť veľká zasvieti – oslepneš pred ňou,
potvora!

Ale vstaň pred ňu v jej vlastnej cnosti, a z
ušľachtilej tejto hrdosti krásnejšia skvitne pokora.

59

Pristúp k nej, zlomyseľná klebeta, vidíš ju a nie
neskúsis, pekná jej duša ti je zastretá, sám seba
oklamať musíš.

Každé jej slovo hádkou ti bude, jej pravda v
tvojom ťa nechá blude, zjavenie jej ťa ubije:

Ale jak v bystrom Hrone kamienky, tak sa
tajomstvo mojej milenky dušiam úprimným
odkryje.

60

A keď zabúri nad ňou lós divý,

čo neľutuje anjela, strach ju objíme nespravodlivý,
hneď by mu v rukách omdlela: No tu na svoju
skríkne nádeju, a na jej ústach hneď sa zasmejú
bezpečné pokoja zore: a nad lós zlostný alebo skúpy
svedomie čisté jasno vystúpi, jak hrdé slnce nad
more.

61

Počul si tiché vtáčka vzdychanie?

Videl si kvety sperlené?

V tôňach nebeských hviezdičky ranné? Ruží
vädnúcich túženie?

Neslýchals' nikdy o srnke milej v ostrých
pazúroch orlice divej, keď v tichých prosbách
umiera? Ona, keď osud švihne ju prísne, útlým sa
srdcom ku mne pritisne, ticho si slzy utiera. –

62

Vskutku ja, krásna, vtedy sám neviem,

Ci závist cítim, ci lútosť, tak si mi pekná s
tvojím žialením, tak dvojná vo mne pohnutosť; a
odpušť, jestli kedy tak hreším, že z tvojho žiaľu ešte
sa teším,

Co by som teba mal tešiť:

Odpusť mi túto svojhlavosť malú, ze chcem sa radšej oproti zialu než proti kráse prehrešiť.

63

A keď ťa sladké chvíle obstanú, mladé tie zmysly jak hrajú!

V každom milého žitia orgánu tisíc radostí lietajú.

Hneď jak bys' chcela k nebu sa vzpínať, hneď jak bys' chcela svety objímať, plnás' rozkošných zápalov!

A tu zas v novej som pochybnosti, či sa mám tešiť z tvojich radostí, ci z tvojich oci krištáľov?

64

No, nežiadam si tvoje radosti,
bárs aj prekrásne, nevinné,
pre mňa nech trebárs žriedlo sladkosti
zastane, vyschne, vyhynie;
žiadam si ale jednu z radostí,
pravda, tú najprvnejšej veľkosti,
v čase nezmennom požívať:

Radosť tú, večne do tvojich očí, keď sa z nich
radosť nadzemská točí, s sladkým nadšením sa dívať.

—

65

Hron kalné vody búrno valí,

zimný víchor zhora veje, nad ním mládenec osíralý
stáva, stáva – slzy leje: lebo v svetoch tých
široširých, v púšťach tých smutných, divodivých
hodín svätých, pokojných niet; a tú, čo duša jeho
vzýva, závistná diaľka mu zakrýva, tú nemožno
blízko vidieť!

66

Túžby sa jeho unášajú v život vyšší prudkým
letom, myšlienky jeho si lietajú ideálnym slávnym
svetom:

Ale zákon ho nevyhnutný na žalár lósov
tmavý, smutný ohromným putom prikoval; a tú,
ktorú duch jeho vzýva,

útechu svoju v nejž si sníva, tú mu za kopy hôr
schoval!

67

Odpusť, drahá, keď smutné hlasy vzdychne k tebe priateľ verný:

Na šťastných hodin živé krásy tys' bohatá, on mizerný; ty v srdca hradbách uzavrená, milými svojimi otočená, nebudíš sa z mladistvých snov;

duch sveta jeho tajnou mocou vedie búrnou žitia nocou v divé boje ľudských duchov.

68

Podaj mi ruku, veľkocitá, k ideálnym duší horám, kde sláva v zlatých bleskoch svitá slobodných srdcí priestorám!

Z výšin tých hlad'me v zmätok nízky,

čo žitím, k hrobu od kolísky,

satanským ramenom vládne:

vidíte, jak blkom horí! –

Keď ten padne –

láska svety nové stvorí! –

69

A v svetoch týchto, duša moja, veľkí sú, čo sú tu malí, pokoj večný bez nepokoja, sladkosť, ktorú žiaľ nekalí; tam zlato krásu nepreváži, tam slabosť

srdce nerozdráždí, závidí tam jedy hynú; v svetoch tých s vrelosťou srdečnou, sprisahaní vernosťou večnou, milí ku milým sa vinú.

70

Hoj! jak je sladko žiť s anjelom

hodín anjelských večný rad, volať toho svojim priateľom, čo tvorca je svetov a hrad!

Jak je velebno krásu matkou, cnosť, pravdu volať sestrou sladkou a pokoj bratom nazývať! – Tu ľúbosť pozná oslávená, pocíti sladko, čo znamená v nebeskom objatí bývať!

71

Ale čo volám, osiralý pod jelšami stojac Hrona? Tam, kde vysoké Sitna skaly, hlas môj nepočuje ona! –

Ze nie? ci jej, krásnej, o krase, jej, anjelu, v anjelskom hlase, ľúbeznej ľúbosť nespievam? – Keď spevy tieto by mlčali, sitnianske skaly by volali tak k nej a k slovenským devam:

72

Slovensko mladé, rodisko moje aj mohyla mojich kostí! v tebe mam pekných obrazov dvoje

a dvoje veľkých ľúbostí! – Ako je krásna tá moja deva, aka k nej ľúbosť vo mne horieva: tak ty a k tebe, otčina!

Ako tys' pekná, krajina moja, ako mladistvosť milá mi tvoja: tak pekná, milá Marína!

73

Chcel bych vás objať, kraje rodiny! náručie úzke, síry cit:

Jak mi je sladko v ňadrách Maríny objatie vaSe pocítiť!

Jak mi je blaho nič, nič nežiadať, z objemu v objem naveky padať, troch nebies slasti prijímať!

Vlasť drahú ľúbiť v peknej Maríne, Marínu drahú v peknej otčine, a obe v jednom objímať!

74

Ako keď na tie snehové Hole vraných orlov krdel' zlietne, a preletujúc hore a dole, vše sa jeden s druhým stretne a samopašne let ich sa kríži,

jeden sa zvýši, druhý sa zníži, a hneď zas ticho zastanú: tak na ľaliách ňadier dievčiny havraních

vlasov šťastné rodiny v letoch tichých sem-tam vanú. –

75

Nad Hronom mladý breh sa ti zjaví,

bielou ružou zakvitnutý, na kvete s rannou rosou sa baví blesk z nebies čistých svitnutý; hneď sa korunka jasno pozláti, hneď sa zas v biely nestín zašatí, ohňov ni mrazov netuší:

Tu by, Marína, si uzrela, bielosť tých ruží je z tvojho čela, hra bleskov, hra našich duší.

76

Krajan môj, znáš ty tie dve studničky, čo v tóňach Tatry blýskajú?

Ich nebojasné, blízke vodičky iskrením jednakým hrajú;

zastaneš pri nich, z ktorej sa napiť? Z obidvoch! – závisť musí ťa lapiť, vidiac plávanie žubrienky:

Tak mňa dvojaká túžba napadá a zmysel každý okúsiť žiada sperlené zraky milenky.

77

Ktože by kvet ten poľného maku na tých ústach nevidel rád?

Jak by peknému nečaril zraku pod rtom kostiek slonových rad? Na úst tých milé, plné karmíny mladosť si sadla mojej otčiny, na zúbky bielosť neviny:

Zväzok tých farieb nie je náhoda, tu mi podáva matka príroda dve farby môjho národa.

78

Na kvetolúkach v Sitna doline v hrách slovenských devy stoja a ozýva sa v spevnej rodine slávne: „Hoja, Ďund’a, hoja!“ – Krásne klinčeky sa červenujú, a králikov sa stá, stá belejú, a jaro s nimi pohráva:

Tie hry, tie kvety mi vystavila, lenže v útlejši obraz zavila v lícach milej matka Sláva.

78

Vieš, keď zornica lieta si mladá v nedbalkách, to v mladom stíne, a milého si Chasona hľadá po vysokej Javorine? – Keď zora nočné oblieka šaty a tŕňou zastrie palác svoj zlatý, zrakom smrteľných ukrytá: tak v pekných chvíľach jednej hodiny deň

bielych ňadier mojej Maríny sto ráz zapadá a svitá.

—

80

Na horách našich mládenec stáva,

spev jeho kvet duše jeho; zápasy bohov on nerozpráva, nie buk rytierstva starého; hlas ten nezvoní bitky pradedov, nehlási spev ten krivdy susedov, nie bičov sveta hromoplesk: Začrie si do prs, ľúbošť zaspieva a poľom svoje žiale rozlieva a nádejí budúci blesk.

81

A žiale svoje poľom rozlieva, že je svet aj krem otčiny: a bôle svoje poľom previeva, že tam niet jeho dievčiny;

do vekov nových hlas jeho letí a blesk úfania z tváre mu svieti. – No ňadrá vernej slovenskej devy k prsiam primkne verný šuhaj; slávne v spievankách zazvonia hnevy: svetom budeš, úzky môj kraj! –

82

Ľúbošťou pekná vzdychala si deva, to dušou striaslo šuhaja, ohlas prs mladých Sitnom zaznieva a letí do Tatier hája; a veľký háj ten ohlasy zdvojí

a na juh a na sever vystrojí, tam znie Uralom, tam morom:

a ďalej svetom celým vykročí a spieva lásku s veľikým chórom, a zas sa v jej prsia vtočí. –

83

Dobrú noc; tichý, sladký sen, krásna moja! – Pozdrav pole milé od strán, kde býva ten, nad ktorým čnia snežné Hole! Pozdrav tie vŕby, dom ten celý, v ktorom si prvé lásky strely do prs verných mi strelila; pozdrav mi Sitno, kraj ten celý, kde oči po prvé videli tvár, čo mi večne je milá!

84

Tak dobrú noc! ja za horami zostať mám, kde Hron sa točí, a tešiť sa s nebies hviezdami, so sestrami tvojich očí; keď jedna z nich, čo ráno žiari, pozdraví zore tvojej tvári, rozpomeň sa na lásky moc:

A zas, keď mesiac vzlietne bledý, na Hrona breh si spomeň vtedy, spomeň si, drahá! dobrú noc!

–

85

Nad rozvinutým púčkom zastala

Marína bieloružovým, letačka tmavočervená, malá
sadla si k ústam púčkovým: Zore na zlatých horách
zastali a svetom diamanty rozosiali, perlami zastreli
kvety; a s pompou touto syn húsenky, jak lístok z
lipy, k ruži milenky zlietol na klamnú záletu.

86

Ty si obratnú ruku, predrahá, jak strela za ním
vystrela, cifrovaného vernosti vraha už v prstoch
svojich s' videla:

Na jeho prášky krásne s' hľadela a tvár sa tvoja
pekne zardela, ľúbilas' väzňa pekného; – v jeho si
zradné oči pozrela a hnevom tvár sa tvoja zastrela,
ústa zhrmeli na neho:

87

Motýľu zradný! srdce ti bije strachom pod
prstma mojima; a v ňom sa špatná nevernosť kryje,
keď sladkú ružu objíma!

Vidiš tie slzy na lícach ruži, čo od svitania
bolestne túži po ihrách tvojich láskavých?

Ty lietaš, zlodej, od milej k milej a v lakomosti
tak bezočivej med kradneš z ústok voňavých.

88

Čo si nezostal radšej zakliaty v červiaka večnej podobe? Alebo čo si, smrťou oviaty, nezostal v hodvábnom hrobe? Načo zlodeju krása prírody? Načo zradcovi krídla slobody? Podlosť má byť zemeplazom! – Aj ľudská myseľ v tom zablúdila, že ťa byť ona slávnym súdila z mŕtvych povstania obrazom!

89

Tak si ty, verná, pekne horlila nad svojím rabom krídlatým a tvojich ruža líc sa rozvila, ohriata plameňom svätým; ako si krásna, keď krotkosť tichá z ňadier milostných pokojne dýcha na svet nevinné pokoje:

Tak si velebná, keď cit tvoj statný vznesie sa mocne v zápal posvätný, šľachetné vedúc rozbroje.

90

Hnev pomste podlej začasto slúži,

hnev závisť mečom ozbrojí, hnev náruživé aj duse suzi, hnev aj s zločincom obstojí:

Nech ale kričí svet v pokoji, nech počuť

nechce o žiadnom boji, nech hynie v mŕtvej porobe! Marínu znajúc, chápem rukama, že hnev svätý je len láska sama, ač v inej ducha podobe.

91

„Bohyňa moja, krásy kráľovná! Anjel dobroty, neviny!

Perla ľúbosti a Lade rovná!

Môj svet, môj poklad jediný!

Ty túžba duše, ty nebo slávy!

Koruna dievčat, diamant blýskavý!

Môj život, nádeja moja!

Ľúb ma, potom už bárs celý zhyniem, bárs sa aj v časných svetoch pominiem, zbavím večného pokoja!“

92

Takto podlizač, ač v duši jeho prázdnosť sa pustá ozýva, a krv takého planca nízkeho telesnosť hrubá rozrýva:

Na ústach jeho posvätné sľuby, a v srdci jeho strely záhuby, a v zrakoch oheň nečistý,

po vrchu krása, vnútri hnusota, v prsiach je zrada, v tvári dobrota,

inšie cit, hlas inšie isti.

93

Tu ona mlčí a hviezdne oči sklonia sa v panenskom studu, noha poslušná nabok odkročí, vidiac líškovú obludu:

Oko to, v letku na tvár podlahy, padne na prsteň vernosti drahý a stud sa na hnev premení; a strážny anjel, čo sa z nej rodí, kedykoľvek zrak na prsteň hodí, takto jej slová odmení:

94

Chlape, nemýľ sa! ľúbosť má zraky bystrejšie nad zrak sokola, ačpráve slepých ľúbosti mraky nezmizli ešte dohola:

Teraz si sama oči zaviaze, lebo aj tak sa zriedka ukáže úprimný milý a milá; no, ale ľúbosť mojej priateľky oči má jasné a zrak tak veľký, že sa ti na dno prebila.

95

Nač sa namáhaš? veď tvoje slová

sú podvrštence bláznovské!

Jej krása tisíc krás je osnova, jej cnosti – cnosti obrovské! – Slepý ku zlatu slnce prirovná, ale lúč slnca Čistá, čarovná len slnca zostane sláva:

Tak keď sa špatník na krásu díva, chválami svojimi ju len pozýva a do špatných jej nadáva. –

96

Ver', pravdu ty máš, cherub velebný, ochranca mojej Maríny!

Lež zdá sa mi tvoj hnev nepotrebný, nač sú večnosti hodiny?

Satan je taká nešťastná vláda, čo sama seba klame, okráda v zlomyšli z neba vyhnanej:

Čo jej uškodí podlizač planý? Jej cnosť nepojme ani neraní: klam jeho pravdou je na nej!

97

A čo, vy spevy, srdcom vysokým obrazy svoje ceníte?

Vy zrakom tiež snád' len krivoookým veľké na malé meníte! – Nie, ľudia boží, veď krása milá lásku jej mannou cnosti krmila, tá i nás chodí krmievať:

Že hlas náš slabý, samy uznáme, ale úbohé, čo robiť máme?

Nám je nemožno nespievať! –

98

V blízkosti tvojej, moja Marína, sto citov z duše mi kypí, k tebe sa život celý pohýna, jak roj včiel k sladkostiam lipy: Ústa mi primrú k rubínom tvojim, myslím si večne, že nerozdvojím prah duše od duše prahu; srdce mi do brán prs tvojich bije, lebo tam ono ľúbosťou žije, tam hľadá otčinu drahú.

99

Svety závistné medzi nás stali, roztrhli blahé objemy:

Čože mohutné časy získali, rozlúčiac nebo od zemi?

Láska na zemi nebo stvorila a nás naveky zväzkom spojila, ktorý sa nedá rozlúčiť: Vytrhnúť srdce môže osud divý, blesk očí zhasí hrob závistlivý: ľúbosť nemožno umučiť!

100

tône letiacich osudov, do mladých citov bôle

zahryznú, nádeje prejdú do bludov: Mládenec, voľ si zo svetiel žitia, pokiaľ ti časy moc neuchytia, hviezdú voľného nadšenia, z ktorej by svätý pablesk jediný cez všetky tvojho žitia krajiny rozlieval svetlo spasenia!

101

Nehoden srdca, rozumu, hlasu, ni očí, uší a času,

kto v svetoch duší nenájde krásu,

juž by zalúbil v svätom úžasu;

a ku sláve sa iste prebije, kto v jednej kráse pre všetky žije a za ňu horí, o nej hovorí, z nej si činnosti hory otvorí.

Z nej borí, tvorí, jej sa pokorí, zlosť z jej priestoru vymorí!

102

Moja je ona! z čela svitajú zálohy srdca vrelosti, z líc krásnych, z hviezdnych očí volajú pamiatky mojej ľúbosti:

Na sladké ústa primreli, aby oboje zjavne vedeli, čo sa srdcami ozvalo:

Dušu mi dala, ruku sľúbila, všetko objatím
verným stvrдила: tak čože sokom ostalo? –

103

„Mária milá, vstaň, uchyť krásne dieťatko,
poklad náš drahý; Jeruzalema mesto nešťastné svoje
naň vysielala vrahy!

Vstaň, milá! chvíľa čím neodbije, srdce sa naše
bezpečne skryje v tichých dolinách Siona!“

A duša matky hrôzy pocíti, perlu života svojho
uchytí, tajdú: dieťa, on a ona.

104

Na púšti krotká samota stojí, cédrový chládok tam
vonia, tu je syn útly azda v pokoji, pútnici verní
sa sklonia, jeden i druhý dieťa ustíska. – No hrom
Heroda ďaleko blýska – rodinka, ďalej od neho!
– Vstanú, závistnej dialľke neveria, kroky splašené
rovno zameria na brehy Nílu svätého.

105

A keď už umrel tyran psohlavý,

k otčine zas zatúžili,

šli a od srdca dieťaťko slávy
 na svätózemi zložili:
 a s podivením sa čudovali
 nad tým, čo kryli a vychovali,
 čo v staji hrialo hoviadko. –
 Tak, drahá, straší aj nás lós čierny:
 tys' mati útla, ja otčim verný,
 svet Herod, ľúbosť dieťaťko. –

106

Vek náš je taká próza netrebná,
 že nič v nom nemáš svätého; idea mu je
 snárstvo velebná, a vo fabrikách boh jeho:

Do šiat lásky sa sotva oblieka, krása v otroctve
 potrieb narieka a vernosť každý vysmeje.

To je tón času! povieš. Mne ľúto, lebo tón
 tento veku tomuto špatne na pohreb zazneje.

107

Ku krásam slávnym ideálu, obraz môj drahý,
 primrime!

Na biednych hanu lebo chválu vyšším citom
 zabudnime:

Nech šťastie svoje tí si majú, čo vo hmlách svojich nepoznajú rozdiel medzi zemou, nebom!

Čo v krásach žijú mnohotvárných, tí nevážia si krikov márných, tých, čo žijú samým chlebom. –

108

„Čože ten potôčik pod tou skalou hučí, či hádam tú svoju skalú ľúbiť učí?

Uč len, uč, potôčik, ľúbospevným hlasom: čo sa nedá chvíľkou, to sa podá časom. Ľúbosti, ľúbosti, mala som ťa dosti, a teraz ťa nemám ani za dve hrsti:

Ľúbosť moja zvädla, ale ona skvitne, keď milý zastane pri vysokom Sitne.“

109

Pamätáš, drahá, keď s' tak spievala, kvet medzi kvetmi milými?

Vetříkov chladných ihra prestala šuštať lístkami útlými, a nezábudky tieto slúchali, falky vonné dýchať prestali,

východne zore žiarili, a z očí na tvár, na kupku

z tvári, čo kvetom čerstvé doniesla dary, v ligote jasnom jastrili.

110

Už sa ti rtíky boli objali,

slová zreteľné odzneli, ešte sa hlasy kies' ozývali, akoby dial' spievať chceli.

Ústa milostné, už ste ustali?

Či by ste ozaj na to nedbali, že srdce ďalej chce spievať? – Nie, k službám srdca vždy sme hotové: čo teraz spieva srdce, nepovie, tajomstvá nechce previevať.

111

Tak si len nôti tá moja drahá, a vetrík vôkol nej šustí, a z kupky prší krištáľna vlaha, zo stromov kvetodážď hustý;

a kvety zase vonne dýchajú a vd'aky peknej panej dávajú za bystrú vlahu života. – Blýskavú kupku ona odloží v paseke hustej, v zakvitlom hloží, a zas sa vzdiali od plota.

112

Zrakma tajnýma okolo hodí, nôtiť si nemo prestane, trávou sa bujnou skokom prebrodí, nad

kruhom milým zastane: a biele ruže milú poznajú a korunkami ctivo kývajú, počuješ? každá sa núka!

Tŕň ju upichnúť každý sa bojí, lebo v suchotách bôle ich hojí jej dobrá, pečlivá ruka.

113

Ružičky moje, kvety čistoty, čo sa vy ráno rosíte?

Či o zbavenie tŕňovej psoty v slzách perlových prosíte?

Ja som vás prísnych, pichľavých pánov a vetrov divých, kvetín tyranov, na večné veky zbavila: abych vás lásky svojej k ozdobe, k obeti vďačnej na otca hrobe, do vencov krásnych zavila.

114

Že ste slobodu svoju stratili?

Zo mňa si príklad vezmite:

Nač by ste v divej slobode zhnili? Slávne otroctvo prijmite.

Že krása vaša skoro uvädne? Šťastný, kto lásky v obež zapadne, prach jeho bude poctený!

To osud krásnych krásu vystaviť, v okamžení
sa jednom osláviť a padnúť v svetov premeny. –

115

Tam si do tône lipy sadneme

na lono bujnej trávičky, objímať jedna druhú
budeme vo vencoch lásky, ružičky!

Vernosť si večnú slúbite sväte, vernosť do smrti
si zachováte, zradkyňa, ktorá odpadne!

Ten smutne zhynie, kto sa rozlúči: šťastný, kto
v sladkom lásky náručí, jak vy, milené, uvädne!

116

S tým si sa, švárna, pekne sklonila, ruže si lonu
zverila, sama si sebe v pamäť vodila, komus' tie
vence určila:

a ružu k ruži svorne si vila, ku každej slovo
s' prehovorila, o zväzkoch lásky si snila; vtom si
zrak bystrý nabok hodila, sebou si trhla – skríkla –
skočila – Čo si to za div zočila? –

117

Oj, ty mátoha! hadisko škúli v blízkosti šumnej
Maríny, hlavu si k chvostu pokojne túli, má miesto
očí rubíny;

koža sa na nom jasne ligoce, na hlave sa mu tuho blyskoce požiar diamantov východu:

Kto to už teraz snadno rozsúdi, čo ten Indián pod Sitnom blúdi? Či osoh nosí, či škodu? –

118

Smelé má srdce moja dievčina, ostatne oddaná Bohu, a dvojjazyčník krotký začína satanskú svoju úlohu:

„Dcéra krásoty! never tvárnosti, ktorú na seba anjel milosti

pre šťastie tvoje prijíma; on ti priateľskú donáša radu, keď dušu tvoju spanilú, mladú nešťastie tvoje objíma.“

119

„Budúcnosť tvoja zreteľne leží pred duchom mojím odstretá, cez ňadier tvojich pätoro mreží zrak môj mohutný prelieta; na dno sa srdca krásneho dívam, ľúto mi, že tá, ktorej cnosť vzývam, bič vlastnej biedy bozkáva, a právo svoje, právo ku blahu, otroku svojmu a svojmu vrahu v láske zblúdilej podáva.“

120

„Mocnosti divé, katov života

vždy nenávidím a haním: kde duše čisté napadne psota, jej jedy mocne odstránim: Nežiadam žiadnu zlatú náhradu, len počuj hlas môj a moju radu, chráň, chráň sa slepej ľúbosti! – Strašné osudu víchrice dujú, – v besnote svojej sa nezmilujú nad kvetom útlym mladosti.“

121

Devu nevinnú jaksi zmútili slová tajného zlosyna, ťahy jej tváre tiež zasmútili nad tým, čo satan spomína.

Vidiac jej zmätok, zvodca sa teší, a v srdci jeho radosť peleší, radosť satanskej zábavy.

„Len si nevernosť pripuť do duši, oslepí láska ťa aj ohluší!“ a nahlas ďalej zas vraví:

122

„Mraky nešťastia, čierňavy bojov nad milým твоjím vstávajú, nad budúcnosťou jeho a tvojou havrany veštiac kvákajú:

Jestli osud svoj k jeho pripojíš, tak rany svoje nikdy nezhojíš, zahynieš v búrkach boľastí!

Či ten lós tvoje zaslúžia krásy, aby si mrela
života časy so synom tisíc nešťastí?“

123

„Odriekni sa ho! povedz len slovo, spas ty mňa,
spasím ja teba; zhodím hned' rúcho toto hadovo, do
svojho vstúpime neba:

V slávy úslní budeš tam bývať, všetky radosti
žitia požívať v rukách pekného milenca: a čo bych
celé mal schodiť svety, poznášam všetkých radostí
kvety do tvojho blaženstva venca!“

124

A krása tvoja, milá, zastala jak socha Lady
nitrianskej a dušu svoju ta si poslala svetom
výstrahy satanskej:

Ona sa zasa skoro vrátila, strach tvoj a smútok
mocne sklátila a slovo viery preriekla; srdce
preniklo veľké nadšenie, hlas jeho statný tak sa
rozženie k zradnému poslovi pekla:

125

Duch dobrý duši mojej sa zjavil,

ty zloboh v hada zakliaty!

Na skale viery tvoj sa zastavil kúkol' do prs mi rozsiaty. – Čo bys' pozbieral hrôz všetkých hromy, čo bys' vyhrnul ohne Sodomy na pole mojej lúbosti: hlas tvoj len srdce slabé naplaší, ale, ver, nikdy on neprestraší nezvratnosť mojej vernosti! –

126

Zavolaj všetky šelmy satanov s pokladmi či so strelami: mocnejší vládne svojou obranou nad panenskými prsami! –

Ja som sa jemu večne oddala, prísaha srdcia naše zviazala, zrušiť ju nieto možnosti; a nech svet vojská, delá posielá

s moj, ja som mocná, veselá na známku mojej vernosti!

127

Strhnúť ti špatnú larvu obludy
a vrátiť ľudskú podobu
chcela bych, čo by v odmenu Čudi
žiadali moju porobu;
ja bych rabkyňou bola človeka,
duch tvoj v temnici diabla narieka,

čo sa otroctvom nadýma;
lez to je pravo duší a času: láska len lásku, krása
len krásu v obetiach večných objíma.

128

Akéže blesky sú tvojho blaha? Východných
perál hromady? Hrozien Madeiry prevzácná vlaha?
Či peruánske poklady?

Hodvábnych postiel' mäkká lahoda? Či jedál
chutných hojná pohoda?

Či hnát sa šarláty kryje? – Láska spať na svoj
pokoj chodieva, láska sa v krásy svoje odieva, láska
lásku je aj pije! –

129

Aké sú hromy zlostných vlád sveta? Či jesto aké
nešťastie?

Asnád' jazykov zlostných klebeta? Asnád' kde
citrón nerastie?

Že len daktorí berlou vojvodía?

Že meče v krvi živej sa brodiá?

Že kto sa zrodí, umiera?

Hádam temnica, centové putá?

A či nevinnosť v oheň obutá? – Láske je bieda
chiméra! –

130

Trasie sa vina pred prísnyim súdom,

ľaká sa maznák chudoby, bojí sa slabosť boriť s
osudom, strach nevie nazrieť za hroby, bázeň pred
vlastnou tôňou sa chveje, veľkosť malému strachu
naleje, zúfalec nezná vecné nádeje, otrok sa ľaká
ručne